

Nevymyšlená pohádka

R Táto, pohádku!

T Jasně, a jakou chceš?

R Nevymyšlenou, pravdivou!

T Jako že se opravdu stala?

R Ale musí být o princezně Rozárce. A o loupežníkovi! A o hodných skřítcích!

T Nevymyšlená?

R Ano!

T V takovém případě si musím trochu vymýšlet.

R Proč?

T Protože jsem velkej. Loupežníků znám hromadu, ale hodných skřítků málo. Skřítky vidí jenom děti, jsou malý a skřítkci se jich tolik nebojí.

R Tahle pohádka bude o princezně Rozárce, je to malá holčička, takže může vidět skřítků, kolik chce!

T Jak říkáš!

Žila byla princezna Rozárka, která ráda chodila za zámek do lesa navštěvovat skřítky. Nejradši měla starého skřítkka Choroše. Choroš vařil čaje. Vařil je ze všeho. Z pavučin, pařezů, hub, ale třeba i ze zaječích bobků...

R Fůůůj!

T Říkal, že je to velmi zdravé!

R Kecal, je to normální čuňárna.

T To nevím, ale princezna Rozárka ty čaje stejně nepila. Byla chytrá a dávala si pozor, aby jí nebylo špatně. Ráda poslouchala, co Choroš kolem těch svých čajů napovídal. Byl to nejukecanější skřítek na světě:

„Milá Rozárko, to bys mi nevěřila, kdybych ti řekl, co všechno tyhle moje čaje dokážou! Ale já ti to nepovím. Je to velké tajemství!“
Choroš se tvářil důležitě a tajemně a mluvil strašidelně potichu:
„Takový tajemství my skřítkci velmi pečlivě střežíme! Kdyby se ho dozvěděl nějaký člověk, mohlo by se stát neštěstí... Ale tobě to, Rozárko, povím, protože ty jsi správná holka a dá se ti věřit: Když ti uvařím čaj z kamení, například z křemene, máš po něm kamennou sílu, obrovskou, že každý kámen rozdrtíš mezi dvěma prsty... Když ti uvařím čaj ze zlata a drahokamů, nabudeš tak obrovského bohatství, že...“

V tu chvíli venku za Chorošovou chaloupkou něco divného prasklo a zachrastilo!

„Pšššt!“ zašeptala Rozárka. „Venku někdo je!“

Rychle vyběhla s Chorošem z chaloupky. Nikdo tam nebyl.

„Choroši, když je něco tajemství, nesmíš ho prozradit ani mně!“ zlobila se Rozárka. „Co kdyby tě někdo slyšel?“

Druhý den přišla Rozárka opět za skřítkem Chorošem na návštěvu, ale nenašla ho. Celý domeček měl rozbouraný, všechno zpřeházené a vyvrácené. Veškeré čaje, koření a kořínky byly pryč! Rozárka dostala o Choroše strach! Kam zmizel? Neublížil mu někdo? Otočila se a zavolala na celý les:

„Haló! Neví tady někdo, co se stalo s Chorošem?“

Za chvíli uslyšela nesmělé zadupání. Dup! Dup! Dup! Před Rozárkou stáli dva králíčci. Ouško a Fufňa. Jeden byl celý modrý a druhý růžový.

„Vy víte, kde je skřítek Choroš?“ zeptala se Rozárka.

Králíčci mrkli kukadly. Fufňa drapnul Ouška za pas, hodil si ho přes rameno a zadupal. Dup! Dup! Dup!

„Někdo ho unesl?“ snažila se jim porozumět Rozárka.

Oba králíčci znovu mrkli kukadly. Ouško si lehl na záda a přehodil si nohu přes nohu.

„Loupežník Valnoha!“ vykřikla Rozárka. „Ten Choroše unes! Za ním!“ Sedla si růžovému králíčku Fufňovi na záda a hop, hop, hop, hopkali do lesa k Valnohovu doupěti.

Valnoha byl strašlivý, strašlivý lenoch! Loupežničil jenom proto, aby nemusel pracovat. Většinu času nic nedělal. Válel se ve svém doupěti a přemýšlel, co dělat, aby nemusel dělat nic. Nepostavil si ani pořádnou chatrč. Jeho doupě byly vlastně jenom větve opřené o kmen velikého dubu. Rozárka se k dubu připlížila a poslouchala, co se děje pod větvemi.

„Tak hele, Choroši, vopatrně, vopatrně!“ Valnoha ležel ve své houpací síti a přivázaný skřítek Choroš ho musel houpat. „Aby si mě tím svým trucováním nevotrávil. Moc dobře jsem tě, Choroši, včera slyšel, jak si mluvil vo těch čajích. Takže: Za prvý mi navaříš čaj ze zlaťáků, abych byl pořádně bohatej. Za druhý mi navaříš vodvar z tepláků, aby mi už nikdy nebyla zima. A za třetí chci čaj z paklíče, abych si bez námahy v otevřel jakýkoliv zámek, kdyby mě náhodou napadlo jít z dlouhé chvíle loupit.“

Skřítek Choroš se tvářil, jako že neví, o čem to Valnoha mluví.

Valnoha pokračoval: „Koukám, že pořád trucuješ, takže zatím postačí, když mě budeš houpat tak dlouho, než tě to trucování přejde. Čaje mi uvaříš potom.“ Pak se pohodlně uvelebil v síti a za chvíli spokojeně spal.

Princezna Rozárka Fufňovi a Ouškovi oznámila: „Potřebujeme čaj!“

A hop hop hop, hopkali k zámku.

Za nějakou chvíli se loupežník Valnoha probudil. Posadil se ve své

houpací síti a nestačil se divit. Uprostřed chatrče seděla Rozárka a nalévala si do hrníčku čaj.

„Olalá!“ vykřiknul Valnoha.

„Nazdar! Valnoho,“ začala Rozárka jako by nic. „Jdu kolem a koukám, že ti tu skřítek Choroš uvařil čaj! Dostala jsem na něj chuť. To víš, Chorošovy čaje jsou přece kouzelné! Můžu si nalít šáleček?“

„Cože?“ vykřiknul Valnoha. „Choroš uvařil čaj? Pomoc! Ta holka mě chce vokrást vo můj čaj! Pomoc!“ Vyskočil z houpací sítě, utíkal ke stolu a vytrhnul Rozárce konvici z ruky. „Vopovaž se ho jenom dotknout, vochechule! Srkneš si, a já na tebe zavolám policajty! Dám tě k soudu!“ Pak ukázal na skřítku Choroše, který se tvářil úplně vykuleně. „Choroš teď vaří všechny čaje výhradně pro mě! A já se s nikým nedělím! A nebudu to vopakovat!“

A Valnoha si nasadil hubičku od konvice do pusy a pil a pil a pil a vypil všechn čaj sám. Vůbec mu nevadilo, že si při tom spálil celou pusu. Na patře převaloval čajovou chuť a sledoval svoje pocity: Takhle chutná zlato? Takhle se cítí bohatý člověk?

Najednou se mu chtělo hrozně kýchnout. Cítil, že se s ním děje něco, co nemá ve své moci. „Hepčík!“ kýchl tak, že spadl na záda.

Princezna Rozárka jen samozřejmě dodala: „Na zdraví!“

Valnoha se postavil. „Hepčík!“ Kýchl ještě víc, až ho to odhodilo na houpací síť a ta se s ním utrhla. Otočil se na skřítku Choroše a vyděšeně se ho zeptal: „Z čeho je ten čaj?“ Ale skřítek Choroš jenom pokrčil rameny, jako že neví. „Hepčík!“ kýchl Valnoha znova, ještě víc než před tím, a vyrazilo ho to ven z doupěte.

Rozárka vyšla před doupě a řekla: „Milý loupežníku Valnoho! To jsem ti uvařila já. Ten čaj, co jsi právě vypil, je odvar z kořene *pilníku ustavičného*, jemuž se lidově říká *kořen pracanta*. Uvařila jsem ti ho pořádně silný! U líných lidí, kteří neradi pracují, vyvolává tento čaj silné kýchání. U lidí, kteří kradou a loupí, může být kýchání i smrtelné.“

